Na kraju SVIJETA

MIRALEM RESULOVIĆ

Izdavač:
Miralem RESULOVIĆ

Urednik:
Bajro PERVA

Recenzenti:
Selman SELHANOVIĆ
Sejo OMERAGIĆ

Lektor i korektor:
Fatima ALIHODŽIĆ

Dizajn i tehničko uređenje:
Safer MUMINOVIĆ

Štampa:
El-Bejan

Za Štampariju:
Nedim PROZORAC

CIP - Katalogizacija u publikaciji Nàcionalna i univerzitetska biblioteka Bosne i Hercegovine, Sarajevo

821.163.4 (497.6)-1

RESULOVIĆ, Miralem
Na kraju svijeta / Miralem Resulović. -Sarajevo : Miralem Resulović, 2004. - 57 str. ; 20 cm

Bilješka o autoru: str. 57

COBISS.BH-ID 13326086

Miralem RESULOVIĆ

Na kraju svijeta

Sarajevo, 2004.

Iz recenzije

Zbirka poezije Miralema Resulovića "Na kraju svijeta" je pravo malo čudo u navali modernih pisanja. Sam naslov knjige pažljivo je odabran, neuobičajen. Knjiga poezije je puna nostalgije, jer Resulović živi u Kanadi, premda je, kažu, jedan od najćešćih posjetilaca Bosne i Hercegovine iz tog dijela svijeta. Naslov, na drugoj strani ima značenje pesimističkog viđenja ovog svijeta u kojem Resulović osjeća bilo srljanja u propast.

Ključna vrijednost ove poezije tiče se onih iskonskih ljudskih osjećanja, duboko urezanih u naše duše, koje moderna poezija ne želi ni čuti ni vidjeti. Radi se, dakle, o nostalgiji. Premda čovjek ne može pronaći modernijeg filma od "Nostalgije" Tarkovskog ili Felinijevog "Amarkorda" o tom osjećanju. Ovo poređenje uzimam uslovno, premda je osjećajnost Miralema Resulovića daleko jednostavnija i time duboko ljudska.

Ima u ovoj zbirci izuzetnih ljubavnih pjesama, koje vidljivo je i po sadržaju i strukturi imaju oslonac u sevdalinki. To su pjesme iskonskog u ovoj zemlji, to je ono ovdašnje biće u cijelosti predato iskrenom i vlastitom senzibilitetu. To je priča o korijenima. Iz tih korijena zavičajnih Resulovićevi stihovi se hrane i cvjetaju. I upravo zahvaljujući tome što se cvijet sjeća da postoji taj korijen od kojeg živi, to je već svijet u kojem ima "tajna veza".

Zbirka je dobila naziv "Na kraju svijeta", po pjesmi skrivenoj unutar nje, a koja ima stihove koji su dati gotovo kao moto ovog nostalgičnog pjevanja.

Zamislite stihove pune slika, ne onih kratkih modernih televizijskih ili filmskih, nego pravih starih slika zavičajnog pejzaža:

"Napustih grad i kuću staru, i avliju mirisnog jasmina, tamo me čeka jesen ljuta, jezivi tornado i nebeska tmina, Kamena česma pod vrhom šapće, đerdin više ne čeka na me, hladna zima za Atlantikom reži, na izbjeglu dušu kani da padne". Jezik i stihovi su označeni tim Resulovićevim tečnim i prebogatim trebinjskim jezikom, tom mješavinom mirisa bliskog mora, koji se ljeti osjeća i sa najmanjim vjetrom u Trebinju, i onih blagih i prelijepih trebinjskih posebnosti u svakodnevnom govoru. Evo tog prelijepog govora, od kojeg vrvi Resulovićeva poezija: "U karanluku gluhom slijepog sokaka, osvijetlih vrata suzom duše svoje, zvekir se trehnu iz dubokog mraka, iz hajata ko kremen na vratima koje... Sva se moja duša grehotna nagrca, poronih u tminu memloga hajata, stadoh brbat čirak po praznome dolafu, da osvijetlim pute do potonjeg kata".

Dakle, eto ljepote ovog pjesništva, eto čuda o kojem sam govorio. Resulović djeluje kao osvježenje u ovom vremenu kada se poštuje jedino otuđenje, ona bolna alijenacija od svog bića, tačnije od bogatstva koje ko stražari čuvaju jadnu i slabu ljudsku dušu. O tome pjeva ovaj čovjek, o tim prelijepim osjećanjima, onima koji nas drže u životu. Kao što kod Meše Selimovića u "Dervišu i smrti" stoji kako moramo imati sjećanja na svoj zavičaj, kako moramo imati jednu tačku na ovoj

planeti gdje smo vezani nevidljivom niti zakucali taj klin na kojem se vrtimo i na koji se oslanjamo. Jer bismo otperjali u prazninu svemira, kaže Meša. Te zavičajne niti su ne samo metafora. Oni su jasna životna priča u ovom vremenu kad su se mnogi ljudi otrgnuli i morali "na krajeve svjetova". reklo bi se, sve je dobro dok ima prostora i vremena za metaforu. Kad se metafora pretvori u surov i sirov život, onda se ljudsko biće opire na ono što ga po glavi udara.

Ima u ovoj zbirci jedna predivna pjesma o majci, toliko nabijena jasnim i ljudskim osjećajima da je čitalac prima kao najljepše slike iz djetinjstva: "Često sanjam moju mamu, u haremu ona leži, dva nišana čuvaju je, kad se mrak na nebu ježi, Često sanjam moju mamu, kako plete moj pulover, kako s babom kuću zida, dodaje mu dasku i "livel".

Treba ove prelijepe i divne ljudske nostalgične stihove čitati i osjetiti. Posebni su upravo zbog svoje iskrenosti. Čak i za sjećanje potrebno nan je iskrenosti, poručuje nam Miralem Resulović.

Preporučujem ovu knjigu za štampu i jedva čekam da je noću iščitavam, kad čovjek ostane sam sa sobom i kad mu na vrata pokuca svaki dan i tren djetinjstva i radosti.

Sejo Omeragić

Recenziija za zbirku pjesama
"Na kraju svijeta" autora Miralema
Resulovića

Stihovi koji istrajavaju

Nakon prve zbirke pjesama "Izbjeglička tuga" Miralem Resulović, naš izbjeglica s trenutnim boravkom u Kanadi, javlja se s drugom knjigom pod nazivom "Na kraju svijeta".U njima on (pjesnik) traži i pronalazi svoj izgubljeni zavičaj (Trebinje) kojeg je silom prilika morao napustiti i stihovima, naprosto, liječi dušu. Otuda su Resulovićeve pjesme izuzetno emotivne i u njima i iz njih provejava osjećanje izgubljenosti i otuđenosti u odnosu na svijet novih standarda i novih aršina. Upravo, u kontrastima toplog i sunčanog Trebinja i hladne i sumorne tuđine Resulović gradi svoju poetiku. Jaz između ovih krajnosti postaje tim dublji što želja za domovinom biva jača. Tad se u Resuloviću budi ta pjesnička nota i on svojim iskrenim i općeljudskim bolom stihuje: "povi tuga misli moje/ u emocije izbjegličke" i poručuje "toj maćehi Evropi da se Stolac brani emanetom". Njegov svijet je svijet raskošne prirode i blagosti. Poslušajte stihove: "Za mirisom mora i smokova lista/ duša mi bježi u ogoljela jutra" ("Vedra jutra) i "u starom Trebinju među čemoresima/ ozdravit

će duša naša" ("Pašinica). Izuzetno su impresivne slike prirode i intimnog košmara koje kao da se spajaju u jedno: "Kamena česma pod vrbom šapće/ đardin više ne čeka na me/ hladna zima za Atlantikom reži/ na izbjeglu dušu kani da padne." ("Na kraju svijeta"). Ovi su stihovi očito prožeti nostalgijom i traženjem utjehe u uspomenama iz djetinjstva i rane mladosti. Utapanjem u svoj zavičaj (hercegovački) što je slikovito izraženo u pjesmi "Kameno nebo" pjesnik pronalazi izlaz "brodeć kroz noć čemernu". U pjesmama Resulović prepoznaje sebe i putem njih on se suprostavlja beznađu i samoći "zapadne divljine". On se jednostavno ne mirim s tim i takvim stanjem, nego u mirisima svoga zavičaja i refleksijama na "vedra jutra" pronalazi snagu da istraje. Stoga i Resulovićevi stihovi su tu da snaže i istrajavaju. Oni se time sami preporučuju. Mi se tome dakako toplo pridružujemo.

Selman Selhanović
novinar i književni kritičar

Azilanti

NA KRAJU SVIJETA

Nad ovim gradom ponoć ječi
ljuta rana gori i peče
vrelo oko suzno moli
da prođe ovo čemerno veče.

Napustih grad i kuću staru
i avliju mirisnog jasmina
tamo me čeka jesen ljuta
jezivi tornado i nebeska tmina.

Kamena česma pod vrbom šapće
đardin više ne čeka na me
hladna zima za Atlantikom reži
na izbjeglu dušu kani da padne.

Tuđa zemljo uboga i kleta
tvoj me sihir kroz tamu voda
ostade moja samotna duša
na kraju svijeta bez plavog svoda.

AZILANTI

Tamo daleko moje lice žuti
burim mi kovitla
pramen bijele kose
usamljen ko školjka
na hridini pustoj
berem procvjetali ozon
poslije majske rose.

Tamo daleko gnijezdo moje
usamljeno klone
pod duginim dekorom
stobojnoga cvijeća
katkad mi pogled
za Atlantik tone
iščekujuć lastu
i pjesmu proljeća.

Nostalgična mi suza
vehlo lice mije
kroz oblake vidim
azilante moje
da kroz osjenjene noći
bez kompasa hode
prema majci Bosni
do viječne slobode.

ZAPADNA DIVLJINA

Na Zapad kada dođeš
med i mlijeko istom teče
malo soli kad okusiš
ni sumbul ti nije cvijeće.

Ti ubogi azilanti
iz pepela oganj vade
telefonom noću zovu
da se jutrom glavnje sade.

Malim busom na džab ideš
muha oči da ti vadi
prašina te zemna davi
sanjiv jaran prljavom te kosom gladi.

Bosno majko ja l'maćeho
da l'ćes igda primit sina
tuđom kaldrmom što posrće
il'će ga progutati zapadna divljina.

BRODOLOM

Iz litice sive inje se toči
ko suza u sokola dok ga jara bije
pobjesnili burin grebenje samara
iznemoglo jedro nemoćno se vije.

Brodari smjelo more njihaju
odmiču vali ko stada bijela
oblaci gusti nad njima se ježe
ajkula bijesna krikom mreže reže.

Okom kroti vale iz dna srca
da kopriva ljuta u njem' ne sjemena
lahori tiho napuhaše jedra
granicu strpljenja očepiše njedra.

U noć kad zašumi prestravljeno more
i promrzli galeb obaje na pramcu
nebesa će pusta što kroz tminu bježe
zaplakati nijemo na potopljenom čamcu.

TOMAHAVKA

Drevnu Palestinu Tomahavka kida
nijemo nebo zapis piše
tamo je neko tražen i skup
brda ga kriju od olovne kiše.

Orli gnijezda duboko sviše
svijet posta sićušan i nijem
munja s mora iz nemoći ždije
jecaj uz strah osta zbratimljen.

Obijes i sila mrtvi prah steru
prazna duša aršinom se kiti
presrtavljen uzdah skamenjeno luta
jetimska suza u nesanici pluta.

Drevna Palestina čemerika njena
trn i drača
razularenoj zvijezdi ovog vakta
preskup danak plaća.

DALGE

Sanjam na dalgama mirisnoga polja
kosu tvoju rosom obojenu
i poj cvrčka kako se ruši
na sjenu vitku ko mramor izlivenu.

Divno je tvoje polje mirisno
i srebrena rijeka ko struna lirska
dirala je nekad ruka vješta
iz srca je tekla vrela piska.

Jutro žeđ rastoči
niz litice vrela oka
razbludni moj san dalga odnese
niz raspjevan jaz pustog potoka.

Vedra jutra

VEDRA JUTRA

Za mirisom mora i smokova lista
duša mi bježi u kršna jutra
tamo je sunce toplo i milo
tamo će biti bolje sutra.

Za horizontom rumenim
i brdima što nebo paraju
duša mi bježi u vedra jutra
i mirisom pijeska presahle rijeke
skrhana leđa tu nek se odmaraju.

Svo blago na svijetu ne regbi u sjaju
ko kajsija žuta u trebinjskoj noći
i šipci mostarski što snagu daju
Bosna se brine koliko će nas doći.

Za mirisom mora i smokova lista,
duša mi bježi ogoljela jutra,
tamo je nebo vedro i milo,
biće nam tamo bolje sutra.

ŠUŠTI, ŠUŠTI JASMIN BIJELI

Šušti, šušti jasmin bijeli,
u avliji starog doma,
sa odžaka plehni horoz,
pjesmu poji uz pratnju groma.

Kućni toprak ne milošti,
vrijedne noge moga roda,
mali Emir ne poguli,
iz đardina novog ploda.

Pusta se naša želja,
iz harara odriješila,
kao džemre iz kamena,
bez nas drhti Bosna mila.

Ostavite varljiv standard,
tuđe zemlje hudnu sreću,
vratite se starom domu,
baš ko laste svom proljeću.

LAMPIONI

U mom gradu lampioni
cvjetaju kao đule
nad rijekom kinđure se
ko zvijezdine statiture.

Pod njima su besjedili
mladež grada i ribari
mjesec bi se dovukao
da im nekad društvo pravi.

Miris lipe i bagrema
šarmira svod nebeski
al Mahira i Almasu
odvuko je šarm svjetski.

Pokri magla lampione
u krugove koncentrične
povi tuga misli moje
u emocije izbjegličke.

SLOBODA

Napisat ću pjesmu duše moje
i pjesmu moga roda
na preoranoj mjesečini
gdje osviće sloboda.

Iz stivita purpurnoga
proklijat će slova srca
iz tajnih vrela zakopanih
nek ljubav izgrca.

Na svijetu ovom beskrajnome
kud se tuku vjetri i gromovi
nek pronikne vječni smiraj
u Bosni miloj domovini.

Lejla

LJUBAV SE RAĐA

Ljubav se rađa,
kao sunce na istoku,
da osmijehom toplim,
razveseli cvijetne planine i mora,
ljubav se rađa i kad cikne zora.

Ljubav se rađa,
u mirisu zumbula modrih,
kad oko hita pritajenom smiješku,
i kad mjesec sjene miluje,
na zgužvanom vrućem pijesku.

Ljubav se rađa,
u proljeću punog dugina dekora,
i molitvi čistog srca,
ljubav potom, iščezne,
kada se samoće nagrca.

LEJLA

Sarajevom Lejla hodi
blagom sjenom miluje sokake
sjaj mjesečev sa Bistrika krade
pod trepavke duge u san da te vodi.

Nad Bendbašom zvijezde luduju
širinom neba neizmjerne moći
a Lejla svoj šarm dariva
Sarajevskoj ljubičastoj noći.

S Trebevića sabah namiguje
te odape rumen po šeheru
zadrhta Lejla niz Vratnik iščeznu
u kadifnom duginom velu.

Svud okolo pusto sve je
perivoje prekri bol i tuga
jeca mjesec fenjer izgubio
za Lejlom bi preko trnovita luga.

LJUBOMORA

Kako si noćas
vesela i mila
ljepša si od razigranog mora
volim te više od sebe
voljet ću te i kad me ne bude.

Kad bi noćas moja bila
s neba bi ti zvijezdu skino
da mi budeš kao gorska vila
oblacima nebo brodi
nek te našoj luci vodi
duga nek ti šarm doliva.

Ta obala nasušna i pusta
kome noćas nude
tvoja medna usta
sve ajkule i morski vuci
za tobom su u ljubomornoj trci

PAŠINICA

Na vrleti kršnoj vreloj
i suzama natopljenoj
u starom Trebinju među čempresima
ozdravit će duša naša.

IGBALA

Evo dvorim tvoj mušebak
da ti svoje srce poklonim
koliko te silno volim
eh Igbala vjeruj mi.

Iščekujem tvoje oči
da se žarne pojave
od sevdaha silno gore
nek kapidžik zapale.

Gasit ću ga taze suzom
sad je duša izroni
eh Igbala udala se
nijem šadrvan prozbori.

VALI DUŠE MOJE

Na vrelome pijesku ležah
pri zalazu zlatnog sunca
sa jablana rušila se
morna rumen do mog lica.

Po zelenom gluhom viru
skitala se siva pjena
ko da traži nečiju dušu
u cjelovu što je istopljena

Nijema noć u vrbak se zamota
i potočić zamuzoli
odleprša moja sjeta
Ismihani divnoj ženi.

A vrbaci miris šire
trehnula ih sjena njena
i mjesec se zatetura
kad joj sijevnu bedra bijela.

Okom san je butum krao
ljepotu vjetri dok joj piju
iz duše mi tekli vali
sevdah su nam potapali.

Dođi u svoj grad

DOĐI U SVOJ GRAD

Poslije mnogo ljeta u gradu sam mome
ispod starog sata novog tabijata
platani iznad mene neumorno bdiju
dok mi kahvu nude
suzu radosnicu liju.

I prije sam pod stablima ovim
taze koktu pio
tu mi srce prože oganj slatki
dok sam u mladosti bio.

Gdje je Suada sada da li bitiše
možda bere cvijeće koje ne miriše
po ledenoj santi
vječnog polumraka
moje srce kida slutnja naopaka.

Dok joj u snu čujem škripu ćilibara
na prsa mi vehla vreo đerdan pade
kosa joj se prosu ko prezrelo žito
ovaj grad je treba
nešto bi je pit'o.

Ljepotica voli Štokholm, Oslo, Saragosu
ne dočekah više da je vidim bosu
kompjuter joj ljubav na rošlama hodi
mladež voli Zapad
to im bolje godi.

Povjetarac tihi platanima suze briše
moju vehlu dušu ćamotinja siše
stari sahat kucnu negdje oko ponoć
dođi u svoj grad
sebi moraš pomoć.

DOLAP

Noćas dolap u jazu svira
pod krošnjama stoljetnih jasika
niz kulinu razljeva se pjesma
do žutozelenih štulika.

Svira dolap baš kao meni
ljutu boljku usamljenoj duši
pored mene drhte sive stijene
samoća im se na plećima suši.

Noćas dolap svira staru kajdu
u srebrenom jazu muzicira
svu noć ovu razlijeva se pjesma
niz usnule mahale do požudnog Banj Vira.

STOLAC GRADE

Stolac grade drevna Begovino
prijestonice Ali Rizvan-bega
dušmani te butum razoriše
u Radimlju stećnu čemer posijaše.

Bregava se od tuge naježila
podrhtava u svirepoj muklini
te miluje opustjele sokake
suze pere po dželatskoj morini.

Begovino najstarija sestro
od vaktile bir hanumo
kaurin te kroz obrve gledo
i sramno ti tešku ranu zado.

Mak Dizdare sine drevnog grada
progovori perom i jezikom
poruči toj maćehi Evropi
da se Stolac brani emanetom.

SOKAK

U karanluku gluhom slijepoga sokaka
osvijetlih vrata suzom duše svoje
zvekir se trehnu iz dubokog mraka
iz hajata ko kremen na vratima koje.

Da l' to sada stojim ispred kućnih vrata
il' nepomićnom tminom kud oblaci brode
zašto sokak hodi dok me neko zove
bešumno me dusi pod nebeske krošnje vode.

Gledam vitka sjena u noć ovu dođe
izmivena svjetlom privita čiraka
iz njene se kose gusta magla pjeni
izdiže se k nebu do sedmoga kata.

Sva se moja duša grjehotna nagrca
poronih u tminu memloga hajata
stadoh brbat čirak po praznome dolafu
da osvijetlim pute do potonjeg kata.

LJEPOTICA TREBINJSKA

Kroz kamenu oazu
suza se toči
obrva njena
odolijeva burnoći
kad jaka suša
presahne vrelo
kameno bi se trnje
do neba uspelo
al'ta suza kaplje
sve dalje i dalje
tiho se obruši
u zemljane ralje
iz litice proklija
zelena Ombla
u modru avliju se spusti
ko kiša iz kabla.

NEVJERA

Skelet brodi mrtvo more
na pomolu luke nema
dva jarbola slutnjom mašu
noćna se oluja sprema.

Krhko sidro trudno stenje
sanjiv mjesec brdu bježi
grmljavina baklje žeže
jutro se od straha ježi.

U muci se kajde poje
da se dusi odazovu
za pjenu se duša hvata
kad postanu tijesna vrata.

MOĆ

Nad Eufratom vrba,
zadnji tango igra,
krik ždralova,
suha munja kroti,
izdrži sjeno,
kad kroz oganj hodiš,
ko što more sinje,
dok ga deru sidra.

Niz brda bježe,
potrošene noći,
moć odagna,
ko val niz bila,
horizonti strijepe,
šta će jutro rodit,
ko će plavo nebo
dlanom začepit.

KAMENO NEBO

Neretva huči ispod Starog mosta
tabane mu vali na litici miju
maestral piri ko' da pjesnik zbori
il' se griješni dusi u virovima biju.

Neretva poji ko slavuj mali
melodija skladna streknut život budi
za nebom plavim moje srce grezne
ko mravinjak kljuca pred londžom što hudi.

Neretva huči ja na lađi maloj
pjenušavi krhki biju nas vali
vi stvorovi što ste na naša rebra stali
ko kameno nebo na nas odvali.

Neretva huči i obale ljubi
pomamnoj duši objes briše
a Počitelj drevni u njoj se sjeni
brodec kroz noć čemernu historiju piše.

Sabah

SABAH

Sabah je izvor zemnog života
na sedždu se istom pada
ideje se svemirske rađaju
sabahom se otvore dunjalučka vrata.

Sabahom se sunce probudi
horizonti butum porumene
ljiljani žuti osmijehom se javljaju
uz rijeku se riba penje.

Sabahom se lepet čuje
zarobljenih jata
što izviruju svojom dušom
kroz odškrinuta sabahska vrata.

Moja mati

MOJA MATI

Često sanjam moju mamu
u haremu ona leži
dva nišana čuvaju je
kad se mrak na nebu ježi.

Često sanjam moju mamu
kako plete moj polover
kako s babom kuću zida
dodaje mu dasku, liver.

Pet godina evo prođe
kad od bola mati zaspa
naš joj dedo dovu uči
da ne bude više hasta.

Kada sanjam moju mamu
srce me u snu muči
nek` se jednom već probudi
nek` se vrati našoj kući.

ŠANDULJE

O šandulje slatke na dinjevačkom sprudu
nekad sam se puzo uz te vitke grane
da naberem ploda na vašem zreniku
i mirišem grimiz lišce ko plave jorgovane.

Ponekad bi ljudi hujali ko olujno vrijeme
tad i krošnje vaše čudno zašume
tajne vode što pod vama šapću
u jezivom bi slapu prelazile ume.

Zanosno bi hito vrsima slatkim
plasio sojke iz vaših kosa
bacao pogled niz polje daleko
ćutio bešumne korake Ćibana bosa.

Tamo daleko kud dubine šute
berem sjetu sa vaših pustih grana
u nesnošljivoj tami snijega i tornada
okusih zehru slasti iz starih dobrih dana.

GNIJEZDO

Kada galeba otjeraš iz gnijezda
u nebeske krošnje on se vine
sa pućine sinje oglase se piske
pod streknulim kandžama zaplaču planine.

Na gnijezdo se spusti jeziva muklina
i jak miris razbacanih trava
niz grebenje gluho samoća se toči
popije je nekad ribarska naprava.

Zanos za gnijezdom ko gejzir proključa
tad i sunce zasja sa dna okeana
za letom galeba zvijezde se roje
na vale se ruše s' umornih peraja.

U prestravljenom srcu gori baklja bijesa
želja za životom curi ko' nasušna vrela
tvoj će život stati ko hrđava ura
il' ko' modra rijeka kad je brdo srela.

VJEVERICA

Vjeverica orah nosi,
S njim se odveć ponosi,
na granu je vitku sjela,
s apetitom ga je sahat jela

Kad večera, s grane siđe,
potočiću bistrom priđe,
da opere svoje zube,
jer je desni noću svrbe,

Pa se napi bistre vode,
te uz stablo hitro ode,
na vrh krošnje gnijezdo ima,
ne može joj ništa zima.

Bilješka o autoru

Miralem Resulović je rođen 1942.godine u Trebinju. Osnovnu i srednju školu završio je u svom rodnom gradu, a pravni studij u Splitu (Hrvatska). Tokom minulog rata protjeran je iz svog rodnog grada. Trenutno boravi u Kanadi. Još u ranoj mladosti bavio se pisanjem poezije. Sada u mauhadžirluku intenzivnije piše i opisuje bremenita vremena u Bosni i Hercegovini. Pjesme nastale u ovom vremenu objavljuje u listovima "Sabah" i "Izvor" koji izlaze u dijaspori (SAD i Švedskoj), te "Preporodu".

Objavio je knjigu poezije "Izbjeglička tuga", a zbirka "Na kraju svijeta" mu je druga knjiga.

Sadržaj

Iz recenzije 5
"Na kraju svijeta" autora Miralema Resulovića 8

Azilanti 11

NA KRAJU SVIJETA 13
AZILANTI 14
ZAPADNA DIVLJINA 15
BRODOLOM 16
TOMAHAVKA 17
DALGE 18

Vedra jutra 19

VEDRA JUTRA 21
ŠUŠTI, ŠUŠTI JASMIN BIJELI 22
LAMPIONI 23
SLOBODA 24

Lejla 25

LJUBAV SE RAĐA 27
LEJLA 28
LJUBOMORA 29
PAŠINICA 30
IGBALA 31
VALI DUŠE MOJE 32

Doći u svoj grad 33

DOĐI U SVOJ GRAD 35
DOLAP 37
STOLAC GRADE 38
SOKAK 39
LJEPOTICA TREBINJSKA 40
NEVJERA 41
MOĆ 42
KAMENO NEBO 43

Sabah 45

SABAH 47

Moja mati 49

MOJA MATI 51
ŠANDULJE 52
GNIJEZDO 53
VJEVERICA 54

Bilješka o autoru 57

Miralem Resulović je rođen 1942.godine u Trebinju. Osnovnu i srednju školu završio je u svom rodnom gradu, a pravni studij u Splitu (Hrvatska). Tokom minulog rata protjeran je iz svog rodnog grada. Trenutno boravi u Kanadi. Još u ranoj mladosti bavio se pisanjem poezije. Sada u mauhadžirluku intenzivnije piše i opisuje bremenita vremena u Bosni i Hercegovini. Pjesme nastale u ovom vremenu objavljuje u listovima "Sabah" i "Izvor" koji izlaze u dijaspori (SAD i Švedskoj), te "Preporodu".
Objavio je knjigu poezije "Izbjeglička tuga", a zbirka "Na kraju svijeta" mu je druga knjiga.